

Poslední král Ayleidů

sepsala Herminia Cinna

Ayleidové, neboli vznešení elfové Nitrozemí, vládli Cyrodiilu dlouhé roky bájného věku ještě předtím, než se začala zaznamenávat historie. A vskutku, jednou z nejranějších zapsaných událostí je Pád Bělozlaté věže v roce 243 1V, který je všeobecně považován za konec ayleidské éry.

Ačkoliv byla ayleidská nadvláda nad Cyrodiilem prolomena skutečně až v roce 243 1V, byl to jen přirozený následek dlouhodobého úpadku, ke kterému vše již delší dobu špělo. První dvě století prvního věku se odehrávaly ve znamení sporů mezi velkými ayleidskými pány Cyrodiilu. Alessie zřejmě tohoto období občanské války využila a zahájila své povstání. Císařští historici již tradičně připisují zásluhy za její vítězství Skyrimu a jeho intervenci, ale zdá se, že jí během obléhání Bělozlaté věže minimálně stejnou měrou pomáhali i ayleidští pánové na straně rebelů.

Oblíbený obraz Ayleidů jako brutálních otrokářů je odrazem skutečnosti, ale už méně se ví, že ayleidští princové vládli částem Cyrodiilu jako vazalové nové cyrodiilské císařovny i po roce 263. To by naznačovalo buď to, že ayleidové nebyli zas až tak nenávidění, jak se říká, anebo naopak to, že byla Alessie a její následovníci mnohem pragmatičtější, než se obecně věří. A možná je zčásti pravdou obojí.

Pokračující okupaci každopádně potvrzuje i archeologický průzkum v mnohých ayleidských oblastech a dokázán byl i rozmach Ayleidů během takzvaného posledního ayleidského období (243 1V - cca 498 1V). Zpočátku většina ayleidských pánů vládla v područí nového lidského režimu. V některých případech byli podporovatelé Alessie dokonce odměňováni novými zeměmi vyrvanými z rukou padlých nepřátel. Není však zřejmé, do jaké míry zůstalo v Říši zachováno otroctví. Lidé dál žili v cyrodiilských oblastech ovládaných Ayleidy, ale nic dalšího nenaznačuje, v jakých to bylo podmínkách.

Vzájemné vztahy proto byly napjaté již od samotného počátku a neměly mít dlouhého trvání. Nelibost vůči přetrvávající přítomnosti ayleidské šlechty v Říši jen přispívala ke vzestupu takzvaného Alessiánského řádu, který založil Maruhk. Prvními oběťmi Alessiánů byli cyrodiilští Ayleidové. Na počátku čtvrtého století byly přežívající ayleidské komunity jedna po druhé vyhlazeny a uprchlíci dočasně posílili moc zbývajících ayleidských panství.

V roce 361 pak Alessiánci ovládli i Říši a začali na jejím území vynucovat své alessiánské doktríny. Ayleidská panství byla zničena. K prosazování tohoto výnosu, zdá se, nebylo potřeba příliš násilí - tou dobou již totiž byla rovnováha sil značně vychýlena v jejich neprospěch a jejich osud byl již dlouho jasný předem. Většina zbylých Ayleidů tak jednoduše opustila Cyrodiil a smísila se s elfskou populací Valenského lesa a Vysokoskalí. Vzestup Direnské hegemonie by tak vskutku mohl být spojen s exodem Ayleidů z Cyrodiilu (spojitost, již zatím historikové nevěnovali moc velkou pozornost).

I tak ale zřejmě vládu Alessiánů zbytek ayleidské populace přežil, neboť často slyšíme o tom, jak se "poslední král Ayleidů" zapojil do boje o Glenumbrijská blata, kde pak Direniové s konečnou platností v roce 482 Alessiánce porazili. Jak tento král svého lidu přežil předchozí století, je záhadou. Nevíme dokonce ani, co byli zač, ačkoliv nedávný výzkum ukazuje k Nenalatě, kde by zřejmě mohlo být místo posledního odpočinku tohoto "posledního krále". Ve stavu, v jakém je Říše teď, ale bohužel nejsou dostupné prostředky na řádný vědecký průzkum takto rozsáhlých ruin, proto bude nejspíš odpověď na tyto otázky ponechána budoucím generacím.